

Ἐδῶ στήν τρέλλα τῆς ζωῆς θέλω χρυσά μου ἀστέρι
 Νὰ βλέπω πάντα τὰ νεῖδες τὰ χαίρεισαι σιμά μου
 Νὰ ἔχω μουσκάτο τοῦ Μαργαροῦ τὸ στεταγμὸ σου ἀγέρι
 Καὶ σὺ ἀγάπη ἀδελφὴ τὴν ὀρφανὴ καρδιά μου.
 Μὴ θλίβῃσαι λοιπὸν καὶ μὴ ματώρῃς τὴν καρδιά σου
 Γιατὶ τὰ χρόνια φεύγουνε κι' ἀσπρίζουν τὰ μαλλιά σου.

Ἀθήναι 22 Ἀπριλίου 1884.

Γ. Ι. ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ.

ΕΙΣ ΤΑ ΛΟΥΤΡΑ ΤΗΣ.

Τῇ.....

Εἰς τὰ λουτρά της, ὅπου τὴν κρύπτει
 Ἀφρὸς θαλάσσης πᾶσαν ἀγῆνη,
 Ὅπου τὸ πῦμα τὰ στήθη τύπτει,
 Ἐκείνης, θλώμενον μὲ σιγὴν,
 Ἐκεῖ τις ἔλξῃς μὲ φέρεῖ βίᾳ,
 Λάθρα Ἐκείνης, κ' ἡ παραλία
 Ἀπασα αἴφνης στόρους καὶ θρήνους
 Ἑμοῦ ἀκούει καὶ οἰμωγὰς
 Μακρὰν Ἐκείνης ἵσταμαι σύνρους
 Εἰς τὴν καρδίαν φέρων πληγὰς.

Ῥέουσιν οὕτω τὰ δάκρυά μου
 Ποιοῦντα βῆακα εἰς τὴν γῆν
 Κ' ὑπολανθάνοντα, ὑπὸ ψάμμον
 Κάλυμμα, ῥέουσι μὲ σιγὴν.
 Συνταμύσσονται μὲ τὸ λεῖον
 Πόντιον ὕδωρ τῶν παραλίων,
 Κ' οἱ στεταγμοὶ μου γίνονται πνεῦμα
 Ἀνέμους πρέοντος μὲ ὁρμήν.
 Ἐξ οὗ γεννᾶται ἐκείθεν ρεῦμα
 Κυμάτων ῥέον κατὰ γραμμὴν.

Κύματ' ἀφρώδη τ' ἀφρώδη κάλλη,
 Ἐκείνης, τύπτουσιν ἐλαφρῶς
 Καὶ τερπνοτάτη γίνεται πάλιν
 — Μ' ἀφρὸν παλαίει ἄλλος ἀφρὸς —
 Ἀφρὸς τὸ πῦμα, ἀφρὸς κ' Ἐκείνη
 Δὲν τὸ φοβεῖται, τὰς χεῖρας τείνει
 Καὶ τὸ θωπεύει, καὶ τὸ προσφάσει
 Κατ' μειδιῶσα παίζει μ' αὐτό.
 Τὸ πλῆττει πάλιν, τὸ καταθαύει
 Καὶ τὸ ἀσπάζεται ἐνταυτῷ.

Χαρὰ, ὦ! τότε τὴν περιβάλλει
 Γίνεται τόσῳ, τόσῳ φαιδρῶ,
 Καὶ ἡ φαιδρότης εἰς τόσα κάλλη
 Κάλλος προσθέττουσα ἐπιδρῶ.
 Ἀλλὰ ποῦ πλέει δὲν τὸ γυαρίζει,
 Ἐγγὺς πῶς εἶμαι δὲν τὸ νομίζει.
 Ἐντὸς δακρύων ἑμοῦ πῶς πλέει
 Τοῦτο οὐδόλως τὸ ἐννοεῖ....
 Ὁ προσφιλέτης της δάκρυ' ἄν χέη
 Ἐκείνη ὡς ἄς τ' ἀγροῇ.

Ἐν Παλαιῷ Φαλήρῳ 5 Σεπτεμβρίου 1882.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Ι. ΣΑΛΒΑΤΩΡ.

Η ΛΟΡΕ ΛΑΪ.

(ἐκ τῶν τοῦ Heine)

Γιατ' ἔχω πόρους μέσ' τὰ στήθη,
 Κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος δὲν εἰξεύρω.
 Ἐν ἀρχαῖο παραμῦθι,
 Μέσα στὸν τοῦ μου πάντα φέρω.

Φυσᾷ ἀγεράκι καὶ βραδυόρει
 Κυλᾷ ὁ Ῥήνος σιγαλὰ.
 Τὴν ἀκρὴ τοῦ βουνοῦ χρυσούρει
 ὁ ἥλιος ποῦ τὸ χαιρετᾷ.

Κεῖ πάνω κόρη ἀπ' ἀγνάντια
 Κόρη πεντάμορφη καθίζει.
 Ἀστράπτει μέσα στὰ διαμάντια
 Καὶ τὰ χρυσὰ μαλλιά χτενίζει.

Χτενίζεται μὲ χρυσὸ χτέρι
 Καὶ ψάλλει ᾠσμα ἁρμονικόν,
 ὅπου νομίζεις ὅτι βγαίνει,
 Σὰν ἀπὸ στόμα ἀγγελικό.

Μέσ' στή βαρκοῦλά του μονάχο
 Χτυπᾷ τὸν ταύτη μᾶγριο πόρο,
 Μπροστά του δὲν θωρεῖ τὸ βράχον
 καὶ τὸ βουρὸ κυττάζει μόνο.

Θαρρῶ, στὸ τέλος, πῶς τὸ πῦμα
 Ναύτη καὶ βάρκα πῶς ρουφάει.
 Τὸ ᾠσμα τοῦ ἀνοίκε τὸ μῆνιμα
 τοῦ ἑψαλλε ἡ Λορε Λάϊ.

ἐν Λειψία

Γ. Κ. Σ.

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ.

Ἐκεῖ ἐν μέσῳ τῶν δασῶν ἐν μέσῳ τῶν ὀρέων
 Ὅπου ὁ Ζέφυρος τερπνὸς καὶ μῦρα ἀποπνέων
 Τὸ ᾠσμὰ του μετ' ᾠσμα σου θυμῆρης συνερπνώνει
 Ὅποτε ψάλλεις, φίλη μου, ὑπὸ τὰς πεύκας μόνη
 Ψάλλε ἐν ᾠσμα συμπαθὲς εἰς τὴν ἀνάμνησίν μου
 Ἐκτραγωδοῦν τὴν φθίνουσαν, ἐν στόμοις ὑπαρξίν μου.
 Ἐν Πειραιεῖ τῇ 19ῃ Ἰουλίου 1884.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ.

Σελ. 219 στιχ. 8 ἀντὶ ἔκθεσιν περὶ, ἀνάγνωθι ἔκθεσιν συν-
 ἔγραψε περὶ. Στ. 44 ἀντὶ ἀπεβίωσεν ἐν Κερκύρᾳ, ἀνάγν. ἀπε-
 βίωσεν ὁ Ῥοδόσταμος ἐν Κερκύρᾳ. Σελ. 219, στ. 45 ἀνάγν.
 γυναικεῖον ἀντὶ γενναῖον. Σελ. 222, στ. 1· ἀνάγνωθι παῖς τις
 ἀντὶ πᾶς τις. σελ. 235 στ. 45 ἀντὶ δυστυχούς ἀναγ. δυστη-
 χούς, σελ. 235 στ. 49 ἀντὶ κάμνουσι ἀναγ. κάμνουν σελ. 235
 στ. 7 ἀντὶ σκοπίαν ἀναγ. σκοπιάν, σελ. 235 στ. 22 ἀντὶ
 πόσον ἦτο ἀνάξιος ἀναγ. πόσον ἦτο ἀντάξιος, σελ. 235 στ.
 24 ἀντὶ Baumach ἀναγ. Baumont.